

tænke paa den store Seir, som Marineministeren har vundet i den saakaldte Wainste Sag. Det maa jo være en overordentlig Tilfredsstillelse, at den høitærede Minister ikke alene er bleven af med det Tomands Tryk, som vi havde ifjor, men at endog saa dette Tryk er blevet hævet og lykkelig overflaaet. Jeg skal dog bemærke, at denne Afstedigelse ikke fuldstændig stemmer med det, vi hørte den ærede Ordfører i Finantsudvalget ifjor anføre som et Hovedprincip i Statsstyrelsen, nemlig at denne Mands Bibeholdelse, skjøndt uførenelig, uregelmæssig, var rigtig paa Grund af, at Statens Vel stod over alle Former. Der synes at være forskjellige Meninger om Statens Vel, men jeg skal dog sige til, og det maa være mig tilladt efter de store Debatter, som fandt Sted, og i hvilke jeg ikke engang fik Tilladelse af Thinget til at svare, at jeg vil gjøre opmærksom paa, hvad der maaskee ikke er almindelig bekjendt, at i Tidsskrift for Søværnen er der en Søofficer, der har havt det store Mod — jeg mener: moralisk Mod — at erklære, „at dette Forhold til Wain i formel Henseende var urigtigt, er indrømmet af Alle men vi troe dog, at Marinen ikke uden dyb Bællagelse kan sige Farvel til en Mand, hvis overlegne Dygtighed og varme Interesse for Flaadens Udvikling i lige Grad maa paaffjønnes“. Statens Vel, Marinens Vel — det har man forbigaaet, men man har affstediget den Bedkommende. Blot det nu ikke her maa gaae, som det gik Suwaroff, da han sendte Keiserinde Katharina Underretning om en stor Seir, han havde vundet, idet han sagde: vinder jeg en saadan Seir til, har jeg intet Sendebud at skikke med Underretningen. — Naar vi komme til anden Behandling, følger det af sig selv, at jeg skal bede ærede Herrer om at hjælpe mig til, at Stutteriet dog engang maa komme til Hvile; der synes dog at være mindre Iver tilstede nu — og det troer jeg ogsaa er berettiget — for at vedligeholde Stutteriet. Vi have jo føiet den høitærede Indenrigsminister — ja, det er man næsten nødt til, thi han har en saa stærk Billie og en saadan Iver for at faae sine Ting gjennemførte, at vi Alle bukke under for ham. Derfor bede

vi nu den høitærede Indenrigsminister, at han vil være saa lempelig mod os som muligt, gjøre saa saa Fordringer til den høitærede Finantsminister som muligt; thi jeg er bange for, at hans Billie ikke er nær saa stærk som den høitærede Indenrigsministers, og at han derfor let vil komme til at bukke under.

Finantsministeren: Det er mig forsaavidt aldeles ligegyldigt, enten det ærede Medlem læser „lysende“ eller „hysende“ i den Udtalelse af mig, hvortil han refererede; thi Meningen var klart nok den, at der kunde komme Extrabevillinger, som ikke vare optagne i Finantsloven. — Det ærede Medlem er ganske vist et lysende Exempel paa, hvorledes man kan bringe Munterhed tilveie i Thinget, men jeg troer, at man snarere kunde bruge det andet Udtryk, naar man vil tale om den fuldkomne Correcthed af de Referater, han nu tillod sig om mig. Han maa nemlig have overseet, at jeg ifjor udtrykkelig bemærkede ved Finantslovens Forelæggelse, at Krigsministeriets Budget ikke indeholdt Andet end de ordinære Udgifter, fordi det havde været umuligt at tilendebringe det nødvendige Arbejde i saadan Tid, at overordentlige Udgifter kunde optages paa Finantsloven, men det blev udtrykkelig forbeholdt, at der vilde blive fremlagt Forslag til extraordinaire Bevillinger for Krigsministeriets Bedkommende (A. Hage: Det sagde jeg!). Saa veed jeg ikke, hvad Meningen var med, at det ærede Medlem fremhævede det. Derimod har jeg ganske rigtig sagt iaar, at denne Finantslov adskille sig fra den ifjor derved, at der ikke kunde ventes saadanne betydelige extraordinaire Bevillinger som de, der kom ifjor, men at der vel kunde være Spørgsmaal om, at der under Sessionens Forløb kunde blive vedtaget Love, der vilde medføre Udgifter, hvilke naturligvis ikke kunde forudsiges og derfor ikke kunde optages paa Finantsloven. Ikke stort bedre forholder det sig med det ærede Medlems Uttringer betræffende Jernbaneudgiften ifjor, thi det var mig fuldstændig bekjendt, at der fra Indenrigsministerens Side var Spørgsmaal om at indbringe et Lovforslag om en Fuldstændiggjørelse af den jydskke Jernbane, men